

Postní 4 ned A - Skrutinium 2 – 11.3.2018 – Vidět a věřit – 1 Sam 16, 1b.6-7.10-13a - Jn 9, 1-41

Milá Zdeňko, Filipe a Štěpáne, prožíváme s vámi dnes toto vaše druhé skrutinium. Minulou neděli jsme si říkali, že ve skrutiniích jde mimo jiné o správné poznání, vidění srdcem, o správný postoj srdce.

Všimněme si, co o správném vidění a postoji srdce můžeme objevit v dnešní liturgii slova.

Při výběru krále z řad Jesseho synů v první knize Samuelově zaznívá Hospodinova slova: *„Nedívám se totiž jako člověk; člověk soudí podle zdání, Hospodin však vidí do srdce.“*

Bůh vidí do nitra člověka, proniká až k tomu nejhlubšímu jádru lidské bytosti, vidí to, co je podstatné, to, co je mnohdy lidským zrakům skryté, to, co člověk mnohdy přehlédne nebo chybně posoudí.

Vidět to podstatné, to důležité, vidět nejen to, co je na povrchu, to vnějškové, ale vidět až k samotnému jádru věcí – to je pohled, kterému Bůh učí také každého z nás.

Kristus v dnešním evangeliu umožňuje slepému od narození znovu vidět, vrací mu zrak. Ale mohli bychom říci, že mu daruje jakýsi „dvojitý zrak“ nebo že mu dává schopnost vidět ve dvou etapách.

Tu první etapu představuje samozřejmě to fyzické uzdravení, když slepec prohlédne, poté, co mu Ježíš blátem potřel oči a on se umyl v rybníce Siloe. Toto znamení umožňuje uzdravenému vstoupit do druhé etapy, umožňuje mu prohlédnout v duchovní oblasti, zprostředkuje mu prohlédnutí ve víře, umožňuje mu vidět jasně duchovním zrakem.

Ovšem toto duchovní vidění neznamená pouhé pasivní pozorování duchovních skutečností. V tomto vidění člověk poznává Krista, poznává, kým Kristus pro člověka je.

Zde člověk nemůže zůstat pouze nezaujatým pozorovatelem. Toto vidění s sebou nese i to, že se člověk nechá bytostně strhnout Ježíšovou osobou. Tato schopnost vidět znamená věřit, znamená vstoupit do důvěrného vztahu ke Kristu.

Uzdravený slepec vyznává svými ústy *„Věřím, Pane!“* a svým tělem padá před Ježíšem na kolena. Celou svou bytostí vyjadřuje, že prohlédl, pochopil, uvěřil v Syna člověka, v Božího Syna.

My si také v naší dennodenní zkušenosti můžeme uvědomit, že dokážeme vidět to, co se nás bytostně dotýká, že jsme vnímavější a citlivější vůči tomu, na čem máme eminentní zájem, co hledáme, po čem toužíme, zatímco mnohé jiné skutečnosti, které pro nás zas tak relevantní nejsou, lehce přehlédneme.

Přirozeně my sami budeme schopní vidět lépe i tím duchovním zrakem, protřídí se naše srdce, posilní se naše vlastní víra, pokud si všimáme i těch různých větších či menších znamení, kterými se nás Bůh v životě dotýká, kterými nám jasně dává najevo, jak to s námi myslí – že Mu totiž nejde o sebe, ale o nás, o naše blaho a dobro.